

Riksdagens protokoll 1997/98:93

Tisdagen den 21 april

Kl. 14.00 – 14.30

Protokoll
1997/98:93

1 § Justering av protokoll

Justerades protokollen för den 14 och 15 april.

2 § Meddelande om information från regeringen

Talmannen meddelade att efter frågestunden *torsdagen den 7 maj omkring kl. 15.00* skulle statsrådet Ulrica Messing lämna information om könsfördelningen i statliga myndighetsstyrelser – centralt och regionalt.

3 § Meddelande om fördröjda svar på interpellationer

Till riksdagen hade inkommit följande skrivelser:

Interpellation 1997/98:255

Till riksdagen

Interpellation 1997/98:255 av Anders Svärd (c) om Kilsbergen.

Interpellationen kommer att besvaras måndagen den 27 april 1998.

Skälet till dröjsmålet är att jag inte kunnat finna en debattdag som passar både interpellanten och mig.

Stockholm den 8 april 1998

Björn von Sydow

Enligt uppdrag

I Åkesson

Expeditionschef

Interpellation 1997/98:257

Till riksdagen

Interpellation 1997/98:257 av Jan Backman (m) om SVT:s *public service*-uppdrag.

Interpellationen kommer att besvaras tisdagen den 5 maj 1998.

Skälet till dröjsmålet är arbetsanhopning.

Stockholm den 16 april 1998

Marita Ulvskog

Svar på interpellation

Anf. 1 Statsrådet PIERRE SCHORI (s):

Fru talman! Ulla Hoffmann har ställt fem frågor till mig. Avser regeringen vidta åtgärder för att barn som bor i s.k. korridorförläggning i likhet med svenska barn skall få ett "skäligt boende"? Avser regeringen vidta åtgärder för att asylsökande för vilka det föreligger verkställighets hinder skall beviljas uppehållstillstånd i Sverige? Avser regeringen vidta åtgärder för att asylsökande barn i grundskoleåldern skall få samma rätt till utbildning som svenska barn? Avser regeringen vidta åtgärder för att asylsökande ungdomar mellan 16 och 18 år skall få samma rätt till utbildning som svenska ungdomar? Och slutligen: Vilka åtgärder avser regeringen vidta för att meningsfull sysselsättning utöver städning och matlagning skall erbjudas på samtliga förläggningar?

Fru talman! Jag håller naturligtvis med Ulla Hoffmann om att asylsökande barn bör ha ett skäligt boende. Invandrarverket har en grannlaga och för verket självklar uppgift att också se till barnens behov. Många av de familjer som kommer till Sverige har traumatiska upplevelser bakom sig. Det är självklart att dessa familjer behöver ha en trygg och säker tillvaro under den tid de väntar på besked i tillståndsfrågan.

Flertalet förläggningsplatser finns i vanliga lägenheter med självhushåll, och det är också en strävan från Invandrarverket att placera barnfamiljer i lägenhetsboende. Mottagandet måste dock vara flexibelt och så långt möjligt klara de svängningar i inströmningen som kan uppstå. Detta innebär att mottagningsenheter – som egentligen huvudsakligen är avsedda för ensamboende – ibland kan behöva ge logi även till barnfamiljer i avvaktan på en bättre lösning.

Om en asylsökande har fått avvisningsbeslut, skall han eller hon självmant lämna landet. Detta framgår tydligt av utlänningslagen (1989:529). I vissa fall kan det emellertid uppstå problem, exempelvis kan myndigheterna i den asylsökandes hemland hindra den återvändande från att resa in. Detta sker tyvärr i en hel del fall. Att kunna återvända till sitt hemland är ett folkrättsligt mänskligt krav. Många personer har emellertid vistats långa tider i Sverige. Detta är naturligtvis ingen bra situation. Tillvaron blir pressande för såväl utlänningarna som personalen vid Invandrarverkets mottagningsenheter.

För att komma till rätta med dessa problem har Sverige ingått avtal med vissa länder. Exempelvis slöt vi i början av året ett avtal med Förbundsrepubliken Jugoslavien, för att göra det möjligt för jugoslaviska medborgare att resa hem. Som nyligen meddelats i riksdagen har avtalet ännu inte ratificerats av Förbundsrepubliken Jugoslavien. Vi kommer naturligtvis att fortsätta ansträngningarna att komma överens även med andra länder där denna typ av problem finns. Jag vill också erinra om att regeringen den 19 mars i år fattade beslut om en förordning om uppehållstillstånd för medborgare i Förbundsrepubliken Jugoslavien. Innebörden i förordningen är att medborgare från Förbundsrepubliken Jugoslavien som vistats så länge i Sverige att ett beslut om av- eller utvisning kommer att preskriberas före den 1 januari 1999 får beviljas uppehållstillstånd av humanitära skäl. Ett avvisningsbeslut som inte har verkställts

preskriberas efter fyra år. Beslutet innebär att den aktuella gruppen efter ansökan kan beviljas uppehållstillstånd omedelbart.

Det är riktigt, som Ulla Hoffmann säger, att asylsökande barn inte har rätt till skolgång på exakt samma villkor som barn som är bosatta i Sverige. Asylsökande barn skall dock enligt grundskoleförordningen (1994:1194) tas emot i grundskolan i den kommun där de vistas. Detta skall ske så snart skolgång är lämplig för dem med hänsyn till deras personliga förhållanden. Omfattningen av undervisningen kan dock vara mindre än den som gäller för i Sverige bosatta barn. I många fall deltar barnen i den vanliga skolan i kommunen. Kommunen erhåller statlig ersättning för skolundervisningen. Majoriteten av de ungdomar mellan 16 och 18 år som kan och vill studera erbjuds undervisning i gymnasieskolan. Statlig ersättning lämnas på samma villkor som för grundskolebarn.

Barnkommittén har i sitt betänkande *Barnets bästa i främsta rummet* (SOU 1997:116) föreslagit att reglerna bör ändras så att asylsökande barn och ungdomar skall få samma rätt till utbildning som svenska barn. Begränsningen i barnens skolgång skall enligt kommittén endast utgå från barnets behov och inte det regelsystem som styr rätten till utbildning för asylsökande barn. Betänkandet har remissbehandlats. Frågan om asylsökande barns skolgång bereds för närvarande inom Utbildningsdepartementet.

Anf. 2 ULLA HOFFMANN (v):

Fru talman! Jag tackar statsrådet Schori för svaret. Innan jag går in på själva svaret vill jag försöka lägga en bas utifrån vilken jag skulle vilja att debatten förs. Jag måste erkänna att det inte är utan en viss bävan som jag står här i dag. Senast som jag hade framställt en interpellation till statsrådet läste statsrådet upp sitt svar men gjorde inga ytterligare inlägg, vilket gjorde att det inte blev någon debatt om kvinnors asylskäl.

Flyktingfrågan är en känslig och värdeladdad fråga, och det kan just därför vara svårt att få till stånd en debatt där båda debattörerna av varandra uppfattas ha ett ärligt uppsåt. Sedan kan man ha olika politiska uppfattningar beroende på vilket parti man tillhör, men ärligheten och viljan till en förändring till något som man tror är bättre bör inte ifrågasättas.

Anledningen till min interpellation är förtvivlan och upprördhet. Vänsterpartiet fick som alla partier och statsrådet ett brev från Psyköp-penvårdsteamet i Flen via Lena Holmberg Broström. Framför allt oroar hon och hennes kolleger sig för barnens situation på flyktingförläggningen i Flen. Hon undrar om det inte går att förbättra boendet för familjerna på förläggningen. Hon menar att föräldrarna inte kan ta hand om sina barn därför att de mår så dåligt på grund av långa vistelsetider just på förläggningen.

Charlotta L Bjälkebring, som kommer att gå upp senare i debatten, och jag åkte dit, och interpellationen är ett resultat av detta besök.

Statsrådet säger i sitt svar att flyktingmottagandet måste vara flexibelt och så långt som möjligt klara de svängningar i inströmningen som kan uppstå. Det kan jag acceptera i situationer av kris, då många flyktingar kommer till Sverige. Men i nuläget, då det kommer få asylsökande, borde vi kunna ge barnfamiljerna ett skäligt boende. Som jag ser det är det det långa kontraktet som Invandrarverket har med ett privat bostadsföretag i

Prot. 1997/98:93

21 april

*Fel! Okänt
växelargument.*

*Fel! Okänt
växelargument.*

Katrineholm som är problemet och som gör det krasst ekonomiskt lönsamt att låta barnfamiljerna vara kvar på korridorförläggningen i Flen. Jag vet genom förläggningsschefen att personalen gör vad den kan för att förbättra för barnfamiljerna på förläggningen. Men jag tror att detta är en fråga för politikerna, nämligen att vi kanske måste skjuta till extra pengar för att se till att barnfamiljerna på korridorförläggningen i Flen får flytta ut i samhället.

Statsrådet tar upp avtalet med Förbundsrepubliken Jugoslavien med anledning av min fråga om asylsökande med verkställighetshinder. Såvitt jag förstår kommer Sverige att tillställa Jugoslavien en lista över beslut som skall verkställas och som skall godkännas av Jugoslavien. Anta att Jugoslavien endast vill ta emot hälften. Vad kommer då att hända med dem som Jugoslavien inte godkänner? Jag återkommer senare i debatten om det blir fler inlägg i den frågan.

I samband med att bestämmelsen om preskriptionstiden fördes över till 1980 års utlänningslag har lagen bara ändrats vad gäller preskriptionstiden, som nu är utsträckt från två till fyra år. Det bör inte vara uteslutet att, om utlänningsen gömt sig, på nytt ta upp frågan om utlänningsens avlägsnande ur landet och meddela ett nytt utvisningsbeslut.

I den förordning gällande asylsökande från Jugoslavien som regeringen utfärdade den 19 mars står det att uppehållstillstånd inte skall beviljas om den huvudsakliga anledningen till att beslutet inte kunnat verkställas är att utlänningsen hållit sig undan. Innebär detta att regeringen genom en förordning har skärpt utlänningslagstiftningen?

Så till barnen och deras skolgång. En enig barnkommitté har föreslagit att asylsökande barn och ungdomar skall få samma utbildning som svenska barn. Detta gäller även gymnasieutbildning. Frågan bereds inom Utbildningsdepartementet, vilket jag tycker är bra – det är bra att frågan uppmärksammas.

Som en sista fråga undrar jag: Instämmer statsrådet i det som Barnkommittén föreslår?

Anf. 3 CHARLOTTA L BJÄLKEBRING (v):

Fru talman! Tack invandrarministern! Även jag har besökt förläggningen i Flen, både när den fungerade som flyktingförläggning och även tidigare när där var ett hem för psykiskt handikappade människor. Då hette förläggningen Jättunahemmet. Då, liksom nu, har jag upprörts av de förhållanden under vilka de människor lever som bor där.

Fru talman! I dag är jag särskilt oroad för de barn som lever, vistas och bor – ja, faktiskt växer upp – på flyktingförläggningen i Flen. Många bor där i flera år. De bor i ett litet rum utan avskildhet från övriga familjemedlemmar och utan egen toalett att stänga in sig på för att filosofera. Jag tror – eller, rättare sagt, jag vet, herr invandrarminister – att barn behöver avskildhet. Men de behöver också möjligheter att ha omkring sig många vuxna, friska vuxna, som också tänker och vill leva livet, vuxna som inte är nedbrutna av utvisningsshot som vilar över dem.

Förläggningen i Flen är nu, liksom förr när det var mentalsjukhus där, en avskild del av vårt samhälle. Få flensbor rör sig inom området eller etablerar sociala kontakter där, vilket innebär att barnen är hänvisade till att ha de viktiga sociala kontakterna i huvudsak med personer som lever

under ungefär samma förutsättningar som de och deras föräldrar. Jag är faktiskt övertygad om att det här skadar dessa barn.

Förr talade vi om institutionsskadade mentalpatienter. Snart kommer vi – tror jag, om ingenting görs – att tala om barn som har fått liknande skador på grund av den psykiska, fysiska och sociala miljön. Här tror jag att invandrarministern och alla de som jobbar med flyktingfrågor genom att skapa en god sysselsättning, en meningsfull fritid och ett meningsfullt jobb på dagarna kan medverka till att dessa asylsökande människor får litet mer av livsglädje och livskvalitet. Det är särskilt viktigt för barnen att de har levande vuxna omkring sig som kan ta sig an dem.

I Flen, liksom i många andra kommuner, finns det tomma lägenheter. Dessa finns faktiskt på gångavstånd från flyktingförläggningen. Såvitt vi förstår har inte några förhandlingar tagits upp ännu; detta för att försöka lösa de här barnfamiljernas problem med korridorboendet. Det här skrämmer mig lite grand. Hur kan det komma sig att en invandrarminister, vars värderingar vilar på samma humanistiska värdegrund som min och med uppfattningen om alla människors lika värde, inte gör någonting radikalt *nu* för de här utsatta barnen? Detta skrämmer mig, som sagt. Jag hoppas på ett inlägg om detta.

Kommer invandrarministern att erbjuda lägenhetsboende nu? Kan invandrarministern ge något besked om det till oss nu? Jag skulle vara väldigt tacksam för ett besked.

Anf. 4 Statsrådet PIERRE SCHORI (s):

Fru talman! Ulla Hoffmann hade så många frågor att jag inte hade tid att svara på allihop på en gång, så jag fortsätter.

Det är givet att den asylsökande skall bemötas med respekt för sin integritet och för sin förmåga och vilja att själv ta ansvar för sig själv och sin familj i väntan på besked i tillståndsfrågan. Därför är verksamheten i mottagandesystemet anpassad så att de boende aktivt skall ta del i den dagliga skötseln av förläggningen. Därutöver erbjuds de asylsökande olika former av organiserad verksamhet. Detta syftar till att den enskilde skall kunna få en mening och struktur i vardagen och i sitt liv under väntetiden. Verksamheten skall utformas så att den kan vara till nytta, *oavsett utgången i asylärendet*. Jag tror att Sverige är unikt i det sammanhanget. Verksamheten är också obligatorisk så till vida att den som utan giltigt skäl inte deltar i den kan få sin dagersättning nedsatt.

Förutom utbildning av varierande utbud, ofta med inslag av praktikplatser, anordnas på mottagningsenheterna ett rikt utbud av verksamheter i olika former. Aktiviteterna kan variera från småföretagsverksamhet, kaféverksamhet och andrahandsbutiker med skradderi och tvättverksamhet till snickerier för restaurering av anläggningens inventarier osv. Utbildningen upphandlas ofta hos externa utbildningsföretag som erbjuder ett stort och varierande utbud – svenska och samhällsskola, IT, medier, engelska, hantverk och kultur. Innehållet i den organiserade verksamheten på Invandrarverkets mottagningsenheter varierar naturligtvis utifrån lokala förutsättningar och sammansättningen av den grupp asylsökande som vid olika tillfällen vistas på respektive mottagningsenhet. Med detta vill jag understryka att Invandrarverket mycket aktivt arbetar med att utveckla mottagandet av asylsökande.

Prot. 1997/98:93

21 april

*Fel! Okänt
växelargument.*

Flyktningförläggningen i Flen blev uppmärksammas i mars i reportage i tidningarna efter det att det hade utbrutit bråk mellan olika grupper där. Jag fick då, fru talman, en fråga här i riksdagen där man nästan försökte indikera att de som fanns på flyktningmottagningen hade en stor skuld i detta och att det här nästan skulle belasta dem. Jag menar därför att det är oerhört viktigt att just ta hänsyn till den traumatiska bakgrund som många asylsökande har till följd av terror, tortyr och krig. Då är det inte så konstigt att nerverna så att säga ligger utanpå.

De frågor som ställts i dag representerar någonting annat. Där är man kritisk till sättet att ta emot de asylsökande. Jag menar att jag med mitt svar har gett besked om att man är mycket väl uppmärksammas på vilka svårigheter som finns. Man gör så gott man kan, alltefter omständigheterna. Detta är inte dåligt. Jag har räknat upp de erfarenheterna, de olika programmen och de hänsyn som man försöker ta. Jag skulle vilja påstå att detta är unikt i världen. Det gäller då framför allt boendet. Själv har jag, för att svara på den sista frågan som jag fick här, inga lägenheter att dela ut. Men från Invandrarverkets sida försöker man så mycket som möjligt och i mån av tillgång att tillgodose önskemålen vad gäller lägenhetsboendet. Det kommer man att fortsätta med. Detta är ett mål, och det tycker jag är riktigt.

Anf. 5 ULLA HOFFMANN (v):

Fru talman! Jag skulle en gång för alla klart vilja säga att ingen av oss lastar Invandrarverkets personal, alltså förläggningsspersonalen i Flen. Jag har träffat de personerna och har talat med dem ett antal gånger på telefon för att bekräfta att jag känner att det är vi politiker som skall ta ansvaret för det. Det är ju ändå vi som har beslutat att lägga ned flyktningförläggningar, och då blev förläggningen i Flen kvar. Där finns i dag 50 barn i 29 barnfamiljer. Jag vet också att förläggningsspersonalen gör sitt bästa för att ställa i ordning ett boende för de här barnfamiljerna så att det skall bli så hyfsat som möjligt. Men det kan inte ersätta en lägenhet, en dörr att stänga kring sig, eller, som Charlotta L Bjälkebring sade, litet avskildhet både för föräldrar och för barn.

Jag är av den åsikten, liksom mitt parti, att integrationen börjar den dag den asylsökande kommer till Sverige och söker uppehållstillstånd. Den attityd som man möts av från myndighetspersonalen är då väldigt viktig. Därför tycker vi att det är viktigt att vi gör något åt just frågan om skolan och utbildningen av ungdomarna. Skall ungdomarna kunna komma ut i samhället när de har fått uppehållstillstånd måste de ha fått en grundläggande utbildning.

Jag har dock en fråga när det gäller statsrådets svar. Det gäller vem som betalar för gymnasieutbildningen. I sitt svar säger nämligen statsrådet att majoriteten av de ungdomar mellan 16 och 18 år som kan och vill studera erbjuds undervisning i gymnasieskola. Statlig ersättning lämnas på samma villkor som för grundskolan. Men i Barnkommitténs betänkande står det att ansvarig för den studieverksamhet som motsvarar gymnasieskolan är den förläggning vid vilken ungdomarna är registrerade. Förläggningen kan köpa in utbildning från en kommunal gymnasieskola. En kommun som frivilligt ordnar gymnasieutbildning för asylsökande ungdomar får inte ersättning av staten. Jag undrar om statsrådet kan

hjälpa mig. Jag har försökt leta för att se vad det är som gäller, men jag har inte lyckats hitta det.

Sedan skulle jag vilja återgå till avtalet med Förbundsrepubliken Jugoslavien. I sekretesslagen 7 kap. 14 § finns en sekretessbestämmelse till skydd för den asylsökande som går ut på att man inte får lämna ut uppgifter om det kan antas att det kan leda till skada för den asylsökande eller närstående om uppgifterna kommer ut. I Aftonbladet i dag säger verksjuristen vid Invandrarverket att man inte vill lämna ut uppgifter om vilka som har sökt asyl i Sverige därför att de då kan råka illa ut i hemlandet om myndigheterna där får reda på att de har sökt asyl här. Man följer alltså sekretessbestämmelsen. Det tycker jag är bra, för vi vet att så är fallet vad gäller t.ex. peruaner, som alla betraktas som terrorister när de kommer tillbaka om de har sökt asyl utomlands.

Men jag förstår inte riktigt hur denna sekretesstämpling av verkställighetspromemorior går ihop med den lista över asylsökande kosovoalbener som enligt avtalet skall överlämnas till myndigheterna i Förbundsrepubliken Jugoslavien. Jag skulle därför vilja be statsrådet att litet närmare utveckla sin syn på just det.

Anf. 6 CHARLOTTA L BJÄLKEBRING (v):

Fru talman! Jag förstår att invandrarministern inte kan dela ut lägenheter, men ministern kan åtminstone verka för att förhandlingar med Flens kommun tas upp.

Jag vill för invandrarministern också berätta om hur hungriga de barn är som går i förberedelseklasserna, som ligger på flyktingförläggningens område i Flen. Som jag tidigare sagt bor ofta barnfamiljerna flera år på förläggningen. Hotet om utvisning blir det primära i hela deras handlande. På förläggningen tillämpas självhushåll, vilket å ena sidan är bra. Men å andra sidan kan det slå verkligen hårt, särskilt mot barnen.

Föräldrarna sparar och gnetar för att kunna spara så mycket som möjligt av sin dagersättning till den dag de blir utvisade. De vill ju ha litet pengar när de kommer ned till sitt modersland. Det är ju inte så lätt att hitta en försörjning när man har varit asylsökande och borta i flera år. Det här innebär att barnen faktiskt inte får den mat de behöver för att växa och utvecklas intellektuellt, för att klara skolan och andra saker, som att leka, vara nyfikna, vilja leva och gå vidare i livet. Barnen kommer till skolan och är hungriga. Den mat som delas ut i skolan räcker inte till barnen.

Jag undrar dels vad invandrarministern tänker göra för att förbättra hälsovården för barnen och informera om vikten av att barnen får bra mat för att kunna växa, dels om ministern kommer att lägga fram något förslag om att höja det 60-procentiga bidrag som i dag utgår till asylsökande barns skolgång.

Anf. 7 Statsrådet PIERRE SCHORI (s):

Fru talman! När det gäller frågan om ersättningen till utbildningen är det så som det står i mitt svar: Statlig ersättning lämnas på samma villkor som för grundskolebarnen.

Det är svårt för mig, fru talman, att gå in på matlagningen på förläggningen i Flen. Men jag vet att den som är ytterst ansvarig för Invandrar-

Prot. 1997/98:93

21 april

*Fel! Okänt
växelargument.*

verket i den regionen, Björn Eriksson, utförligt har svarat på Ulla Hoffmanns frågor i Aftonbladet. Han erbjuder också de intresserade att tillbringa litet längre tid än ett kort besök på mottagningsenheten för att se hur de verkliga förhållandena är. Det kanske vore bra för att åtminstone få svar på alla de frågor som ni fortfarande har.

Jag har också varit i Flen. Jag skulle för min del vilja säga att det syns hur man hela tiden försöker reformera verksamheten och förbättra den när man ser att problem uppstår, även på de områden som har tagits upp här.

En sak som jag särskilt skulle vilja nämna är det s.k. förvaret, där man alltså håller de personer som har fått besked om att de skall utvisas. De har inte haft tillräckliga asylskäl. Det har tidigare varit vad man kunde kalla celliknande rum, och polisen har hanterat detta. Efter den reform som vi har genomfört av utlänningslagen är det Invandrarverket som svarar för förvaret och inte längre polisen.

Man har genast sett hur det har blivit en helt annan möjlighet att förändra miljön. Man har satt i gång med utbildningsverksamhet och andra saker i syfte att även den person som skall avvisas får något slags meningsfylld tillvaro i avvaktan på detta. Det är ett exempel som också är unikt i världen, menar jag, hur man från Invandrarverkets sida försöker humanisera en verksamhet som är oerhört svår, eftersom den har att göra med människor som har lidit så mycket och som i vissa fall, där man inte har asylskäl, måste skickas tillbaka. Det är svårt och traumatiskt.

Men vi har reglerad invandring i Sverige, och de som har asylskäl får stanna i Sverige. De som inte har det måste återvända. Det finns de som inte accepterar ett nej. Det är där som den långa väntetiden kan komma in, för då måste fallet prövas igen. Det skall vara rättssäkert m.m. Det är naturligtvis oerhört plågsamt, inte minst om barn är inblandade. Men jag menar att vi med den nya lagstiftning vi har och den anda som nu mer och mer genomsyrar myndigheterna har en human utlänningslag.

Anf. 8 ULLA HOFFMANN (v):

Fru talman! Först vill jag kommentera Björn Erikssons svar. Om det var det svar som han gav i Aftonbladet som statsrådet syftade på var det inte svar på någon enda av mina frågor. Det var egentligen ett försvar för personalen på förläggningen, som jag inte på något sätt hade angripit. Jag ville ta över ansvaret till oss.

Jag kan dessutom berätta att vi har vänsterpartister även i Flen som följer verksamheten vid förläggningen ganska noga. Jag kommer att fortsätta att göra besök på flyktingförläggningarna. Jag har redan varit på väldigt många i Sverige, men jag har inte suttit i riksdagen så länge att jag har hunnit med alla ännu. Jag skall besöka Lillhagen i början av maj.

Jag vill också klart deklarera och tala om, vilket ofta blir ett missförstånd, att även Vänsterpartiet är för en reglerad invandring. Jag tror att alla partier i riksdagen är för en reglerad invandring. Vi pratar inte om att öppna gränserna helt fritt. Vi delar uppfattningen att flyktingkonventioner och andra internationella konventioner skall följas.

Men det är egentligen inte konventionerna som är ämnet för interpellationen. Det är vad vi skall göra åt situationen för de barnfamiljer som bor på flyktingförläggningen i Flen, som bor i ett rum som delas av både vuxna och barn. Det finns få utvecklingsmöjligheter för de här barnen.

Jag är helt övertygad om att Invandrarverkets personal, som jag har sagt tidigare, gör sitt absolut bästa. Men den måste ha resurser för att göra det. Den måste få hjälp med att flytta barnfamiljerna från flyktingförläggningen i Flen.

Jag vill avsluta den här debatten med att tacka för att vi har fått en möjlighet att diskutera detta i en anda där jag känner att mitt ärliga uppsåt inte är ifrågasatt.

Anf. 9 Statsrådet PIERRE SCHORI (s):

Fru talman! Också jag tackar för debatten. Jag uppskattar frågorna trots allt, och det är viktigt att vi arbetar vidare för att reformera där det behöver reformeras.

Överläggningen var härmed avslutad.

Prot. 1997/98:93

21 april

*Fel! Okänt
växelargument.*

5 § Förnyad bordläggning

Föredrogs men bordlades åter

Konstitutionsutskottets betänkanden 1997/98:KU26 och KU29

Lagutskottets betänkanden 1997/98:LU19 och LU28

Utrikesutskottets betänkande 1997/98:UU7

Försvarsutskottets betänkande 1997/98:FöU7

Kulturutskottets betänkande 1997/98:KrU12

Arbetsmarknadsutskottets betänkanden 1997/98:AU10 och AU12

6 § Bordläggning

Anmälades och bordlades

Skatteutskottets betänkanden

1997/98:SkU19 Reformerat förhandsbesked, m.m.

1997/98:SkU22 Avtal med Ryssland om bekämpning av vissa fiskala
brott

1997/98:SkU23 Dubbelbeskattningsavtal mellan Sverige och Makedo-
nien

Försvarsutskottets betänkande

1997/98:FöU6 Försvarsmaktens högre ledning, m.m.

7 § Anmälan om interpellationer

Anmälades att följande interpellationer framställets

den 20 april

1997/98:264 av *Gudrun Lindvall* (mp) till jordbruksministern
Kor på bete

1997/98:265 av *Rune Evensson* (s) till justitieministern
Årsredovisningslagen

den 21 april

1997/98:266 av *Per Westerberg* (m) till finansministern
Hyundai

Interpellationerna redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 28 april.

8 § Kammaren åtskildes kl. 14.30.

Förhandlingarna leddes av talmannen.

Vid protokollet

TOM T:SON THYBLAD

/Barbro Nordström

Innehållsförteckning

Prot. 1997/98:93
21 april

1 § Justering av protokoll.....	1
2 § Meddelande om information från regeringen	1
3 § Meddelande om fördröjda svar på interpellationer	1
4 § Svar på interpellation 1997/98:234 om flyktingförlägg-	
ningen i Flen	2
Anf. 1 Statsrådet PIERRE SCHORI (s).....	2
Anf. 2 ULLA HOFFMANN (v).....	3
Anf. 3 CHARLOTTA L BJÄLKEBRING (v).....	4
Anf. 4 Statsrådet PIERRE SCHORI (s).....	5
Anf. 5 ULLA HOFFMANN (v).....	6
Anf. 6 CHARLOTTA L BJÄLKEBRING (v).....	7
Anf. 7 Statsrådet PIERRE SCHORI (s).....	7
Anf. 8 ULLA HOFFMANN (v).....	8
Anf. 9 Statsrådet PIERRE SCHORI (s).....	9
5 § Förnyad bordläggning.....	9
6 § Bordläggning.....	9
7 § Anmälan om interpellationer.....	10
8 § Kammaren åtskildes kl. 14.30.....	10

*Fel! Okänt
växelargument.*

